

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **E. Ch. N.**
zastoupen advokátem Mgr. Janem Lipavským
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. března 2025, č. j. OAM-1734/DS-D03-K03-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu, doručenou dne 21. 3. 2025, proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.
- 2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem

sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že mu napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva coby žadatele o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Napadené rozhodnutí označil za nezákonné, neboť žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav a nesprávně vyhodnotil podmínky § 14a zákona o azylu.
4. Žalobce nejprve namítal porušení § 3 správního řádu, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. V rámci azylového řízení měl žalovaný posoudit veškeré relevantní skutečnosti, které mohly mít vliv na posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
5. Žalovaný dle žalobce pochybil tím, že se ho nedotázal na důležité skutečnosti vyplývající z předložených důkazních materiálů. Žalobce doložil videonahrávky dokládající, že místní zločinecká skupina v jeho zemi původu reaguje na neuhrazení dluhů extrémně násilným způsobem, avšak žalovaný se nezeptal na přímou souvislost těchto videí s osobní situací žalobce. Pokud taková praxe v zemi původu žalobce existuje a je běžně uplatňována proti osobám, které gangu neuhradí svůj dluh, lze dovodit, že žalobci při návratu hrozí, že se k němu zachovají úplně stejným způsobem.
6. Dále odkázal na obsah správního spisu (videa, svědecké výpovědi) potvrzující existenci násilné odplaty vůči osobám s neuhrazenými dluhy, ale i neschopnost státních orgánů zajistit ochranu osobám ohroženým neformálními mocenskými strukturami. Připomněl zásadu zakotvenou v čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Tato zásada brání navrácení žalobce do vlasti.
7. Podle žalobce došlo k naplnění podmínek § 14a zákona o azylu, neboť za vážnou újmu je nutno považovat skutečnost, že v případě návratu do vlasti by byl následně zabit gangem, který přímo jemu a jeho rodině vyhrožoval.
8. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2024, sp. zn. 19 Az 27/2024, dle kterého v případech, kdy správní orgán bagatelizuje hrozící nebezpečí plynoucí z dluhů vůči zločineckým skupinám, je třeba jeho rozhodnutí přezkoumat.
9. Dne 23. 4. 2025 žalobce doplnil žalobu, zopakoval důvody odchodu z vlasti, tedy že si půjčil peníze, které není schopen splatit. Na policii se neobrátil z důvodu, že má strach z gangu, že ho zabije. Shrnuje, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je, že má obavu o svůj život. Na základě uvedených důvodů se žalobce domnívá, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
10. Žalobce dále uvedl, že žalovaný pochybil, když neadekvátně a nedostatečně posoudil možné důvody udělení mezinárodní ochrany z tzv. humanitárních důvodů. Žalovaný měl dle žalobce možnost poskytnout mu v jeho situaci humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu), jelikož zákonodárce není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup vhodný či dokonce nutný. Zákonodárce ve většině takovýchto případů stanoví typicky demonstrativní výčty, kterými odstraňuje či zmírňuje tvrdosti obsažené v zákoně o azylu.
11. Individuální situaci žalobce z pohledu udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu se žalovaný nezabýval, resp. Ji vypořádal nesprávně jen formálně. Zprávy o stavu dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci svědčí o tom, že v zemi původu nejsou

dodržována lidská práva, práva jednotlivce, režim zasahuje do nezávislosti soudů. Žalobce žalovanému podrobně vylicil skutečnosti týkající se jeho obav z věřitelů v zemi původu. Jeho dluh stále trvá. Jeho život i život rodinných příslušníků je ve vážném ohrožení právě z důvodu nesplacení dané částky, když jemu i jeho rodině již vyhrožováno bylo.

12. Dále žalobce v doplnění žaloby odkazoval na články z webu týkající se aktuální bezpečnostní a politické situace v Nigérii, dle kterých je situace v Nigerii vyhodnocena, není tam bezpečno, organizované zločinecké skupiny patří mezi zásadní hrozbu pro stabilitu země a policie a státní orgány nejsou schopny zajistit žalobci bezpečí.
13. Žalobce uvedl, že dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu (pozn. soudu: žalobce měl na mysli § 14) platí, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.
14. Dále sdělil, že dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
15. Závěrem shrnul, že má proto za to, že pokud by mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, jelikož v případě jeho návratu do vlasti by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, protože by byl vystaven hrozbě fyzického a psychického násilí, či pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, jelikož pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

16. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby (včetně doplnění) a vyjádřil s ní nesouhlas, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru včetně ostatního spisového materiálu.
17. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z návratu do země původu, jelikož nesplatil včas půjčku a bylo jak jemu, tak i jeho rodině vyhrožováno zabitím.
18. Žalobce konkrétně uvedl, že si za účelem zajištění cesty do zahraničí (ČR) půjčil od blíže nespécifikovaného gangu asi 7 000 USD, které hodlal vrátit poté, co v ČR bude profesionálně hrát fotbal v Baníku Ostrava. V ČR s ním ale smlouva nebyla uzavřena, proto odjel zkusit hrát fotbal do Německa, kde byl ale zadržen a vrácen do ČR. Zmínil, že mu bylo až na území ČR vyhrožováno, jakož i jeho rodině, protože nesplatil půjčku včas, přesto, že jeho rodina menší část zaplatila. Poslední vyhrůžka jeho rodině, stále žijící v Nigérii, přišla v únoru 2024 a jeho osobě pak v březnu 2024; poté se jeho rodina odstěhovala někam na venkov, čímž se dalšímu vyhrožování vyhnula. Žalobce se nyní

- obává, že pokud by se vrátil do Nigérie, bude členy gangu kdekoli nalezen. Doplnil, že mělo dojít (v září 2024) k zabití muže, který jej dovedl ke gangu.
19. Žalovaný uvedl, že žalobce může využít tzv. vnitřního přesídlení, jako to učinila jeho rodina, k čemuž má nigerijskou ústavou garantované právo. Dále doplnil, že se zjevně jedná o nelegální jednání soukromých osob, tj. subjektů, které nedisponují pravomocí a schopností vyhledávat osoby na území Nigérie (s 220 miliony obyvatel, několika mezinárodními letišti), tyto identifikovat a stíhat. Pokud se tedy žalobce rozhodne k návratu, je dle názoru správního orgánu zcela nemožné, aby jej gang kdekoli v Nigérii našel, ale především se vůbec o jeho (místě) návratu dozvěděl. Dle veřejně známých skutečností je navíc v Nigérii možné si bez zjevných problémů požádat o vydání nových dokladů totožnosti, a to i na jiné jméno.
20. Žalovaný je tak plně přesvědčen, že žalobce má po svém návratu možnost se v případě potřeby obrátit především na policii s žádostí o pomoc a ochranu, byť mu to mělo být gangem (resp. jeho rodině v Nigérii) zakázáno. Pokud navíc potvrdil, že jeho rodiče (rodina) se vyhnula dalšímu obtěžování ze strany gangu (kterému měla ale menší část dluhu žalobce zaplatit) „jen“ tím, že se odstěhovala na jiné místo v Nigérii, nevidí žalovaný žádný důvod, proč by tak nemohl učinit i žalobce, který se navíc nachází na území ČR, tj. zcela mimo dosah gangu, na rozdíl od rodiny, jejíž místo pobytu bylo gangu známo, přesto se jí podařilo se přestěhovat. Je jen na žalobci, kdy a kam se v Nigérii navrátí, do jakého města či státu. Důležité je též uvést, že žalobce měl čelit vyhrůžkám „jen“ do března 2024, což potvrdil i během pohovoru v červenci 2024, tj. nelze ani vyloučit, že gang již od vymáhání ustoupil.
21. Pokud se tedy žalobce rozhodne k návratu, je dle názoru žalovaného zcela nemožné, aby jej gang kdekoli v Nigérii našel, ale především aby se vůbec o jeho návratu (a do konkrétního města) dozvěděl.
22. Správní orgán proto uzavřel, že žalobcem sdělený důvod obav z návratu do země původu (tj. strach z negativního jednání gangu) jednak nepovažuje za azylově relevantní, ale především je dle jeho názoru plně řešitelný v rámci jeho země původu.
23. Žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, jelikož ta není schopna prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí.
24. V doplnění vyjádření k žalobě pak žalovaný sdělil, že žalobce, resp. jeho právní zástupce opakuje stejně jako předtím sám žalobce, že nesplatil včas půjčku a bylo jak žalobci, tak i jeho rodině vyhrožováno zabitím. Žalobce ani jeho rodina se na policii neobrátili, protože se obávali, že je gang zabije. Nyní žalobce požaduje zejména humanitární azyl, neboť správní orgán se touto otázkou nezabýval nebo jen formálně. Advokát uvádí, že dluh žalobce stále trvá, a proto je jeho život či život rodinných příslušníků ve vážném ohrožení.
25. Žalovaný uzavřel, že žalobcem sdělený důvod obav z návratu do země původu (tj. strach z negativního jednání gangu) jednak nepovažuje za azylově relevantní, ale především je dle jeho názoru plně řešitelný v rámci jeho země původu, jak to již výše popsal. Může též využít tzv. vnitřního přesídlení, jak to učinila jeho rodina, k čemuž má, dle informačních materiálů, nigerijskou ústavou garantované právo. Dále zopakoval, že se zjevně jedná o nelegální jednání soukromých osob, tj. subjektů, které nedisponují pravomocí a schopností vyhledávat osoby na území Nigérie.

IV. Jednání před soudem

26. Při jednání dne 26. 8. 2025 odkázala substituční zástupkyně žalobce nejprve na obsah žaloby a jejího doplnění.
27. Poté se k věci vyjádřil žalovaný, který se odkázal na napadené rozhodnutí.

28. Soud provedl důkaz z výňatků doplnění žaloby, konkrétně odkazem na článek z portálu seznamzpravy.cz ze dne 20. 4. 2025, z něhož žalobce zdůraznil jeho nadpis „Podle sobotního prohlášení guvernéra státu Benue zabili ozbrojenci v centrální Nigérii během jediné noci nejméně 56 lidí.“
29. Dále provedl důkaz výňatkem z webové stránky <https://www.securityoutlines.cz/bezpecnostne-politicke-prostredi-nigeru-a-jeho-promena-po-vojenskem-prevratu-roku-2023/>.
30. Dále provedl důkaz výňatkem z portálu lidskaprava.cz/student/all-topics/clanky/cekani-na-kata-nigerie.
31. Nakonec provedl důkaz Analýzou politických rizik: Případová studie Nigérie, zpracované Mgr. Dominikem Janíčkem, dostupné na odkazu https://theses.cz/id/qz9a9c/RP_Analyza_P_R_Nigerie.pdf?zpet=%2Fvyhledavani%2F%3Fsearch%3DMormoni%26start%3D64.
32. Zástupkyně žalobce následně předložila článek z portálu čt24 s názvem „Ozbrojenci stříleli v městě v Nigérii, na místě jsou mrtví.“ Soud tímto článkem provedl důkaz.
33. Dále zástupkyně žalobce navrhla provést důkaz článkem Ministerstva zahraničních věcí české republiky – Nigérie, Specifika, bezpečnostní situace, doporučení turistům. Soud důkaz tímto článkem rovněž provedl.
34. K důkazům se žalovaný vyjádřil tak, že provedené důkazy se netýkají oblasti, ve které žil žalobce. Nerozporoval špatnou bezpečnostní situaci v Nigérii, ale zhodnotil, že je třeba posuzovat individuální situaci žalobce, přičemž uzavřel, že žalobce ohrožen nebyl.

V. Posouzení věci krajským soudem

35. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
36. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 18. 7. 2024 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, konkrétně sdělil, že nikdy neužil žádná jiná jména a narodil se ve městě Aba na území Nigérie, je národnosti Igbo a vyznává anglikánskou církev. Nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní ani není členem žádné politické strany, je svobodný a bezdětný. Do České republiky přicestoval letecky přes Amsterdam v srpnu 2023. Poté pobýval od listopadu 2023 do 15. 7. 2024 v Německu, kde požádal o mezinárodní ochranu a následně byl v rámci dublinského řízení transferován zpět na území ČR. Je zdrav, pouze zmínil předchozí úrazy ramene a kolene, jejichž následky pociťuje při hraní fotbalu. K důvodům, které vedly k podání jeho žádosti, sdělil, že měl v Nigérii problémy, půjčil si peníze od nějakých osob a slíbil, že je po třech měsících vrátí. Nezaplatil a oni jemu i jeho rodině vyhrožují. Cestovní doklad ztratil, proto žalovaný přijal jako dostatečné k prokázání žalobcovy totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení učiněné téhož dne.
37. Dne 20. 8. 2025 doplnil žalovaný do spisu informace, které pro své rozhodování shromáždil k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Nigérii, a to Informace MZV ČR, 120773-6/2024-MZV/LTP ze dne 9. září, k č.j. MV-121571-1/OAM-2024, Nigérie – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, 10. září 2024; Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA, 22. dubna 2024, Nigérie – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023, 14. května 2024; Informace OAMP, Nigérie – Boko Haram, Aktuální situace a pole působnosti, Nábor nových členů, Potlačování Boko Haram, 29.

- srpna 2024; Informace OAMP, Nigérie – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, 14. června 2024.
38. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí dne 15. 11. 2024, vyjádřit se k nim nechtěl, pouze si udělal kopie informací o Nigérii. Téhož dne zaslal žalobce žalovanému e-mail, jejichž součástí byly videosoubory, kterými chtěl prokázat jednak situaci na východě Nigérie, dále pak na jednom z videozáznamů má být muž, který ho vzal na místo, odkud si šel půjčit peníze. Tento muž byl dle žalobce zabit.
39. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
40. Na úvod zdejší soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
41. Před samotným vypořádáním žalobních námitek považuje krajský soud za vhodné ještě uvést, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž v tomto případě žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby, resp. žalobních bodů předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Pokud tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen zcela v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 24. 8. 2010, v č. j. 4 As 3/2008-78, kde uvedl, že: „smyslem uvedení žalobních bodů § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby (...). Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej“.
42. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
43. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
44. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychologický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo*

trpěna původci pronásledování“. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle něž je pronásledováním jednání, které je: „a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“

45. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to v daném případě nepřicházelo v úvahu, protože žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní ani není členem politické strany. Žalobce sám uvedl, že neměl ve vlasti problémy s policií nebo státními orgány.
46. Pokud jde o azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem. Zkoumána je možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.
47. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším správním soudem tak, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
48. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval podrobně na straně 3 až 4 napadeného rozhodnutí. Žalobce ve správním řízení sdělil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou výhrůžky ze strany gangu, od kterého si v červenci 2023 půjčil asi 7000 USD. Soud souhlasí se žalovaným ve vyhodnocení žalobcovy výpovědi, která se jeví nelogická a nedůvěryhodná. Žalobce totiž nejprve dne 18. 7. 2024 uvedl, že zemi původu opustil nejen proto, aby mohl hrát fotbal, ale i z důvodu vyhrožování. Později však tvrdil, že si peníze vypůjčil právě na cestu do ČR. Z toho lze dovodit, že cestu do ČR žalobce plánoval ještě před vypůjčením peněz, půjčku měl splatit z hraní fotbalu v cizině. Je tedy nelogické, aby žalobce obdržel první výhrůžky ještě během jeho pobytu ve vlasti, naopak dle pozdější výpovědi přišly výhrůžky až v březnu 2024, tedy až poté, co s ním v ČR nebyla uzavřena smlouva s fotbalovým klubem a on se to snažil řešit odjezdem do Německa. Soud tedy uzavírá, že má za to, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu vyhrožování ze strany gangu. Dále soud stejně jako

žalovaný s ohledem na obsah zpráv o zemi původu žalobce neshledal, že by žalobcova situace po návratu (a to i za situace, kdy vy výhrůžky stále trvaly) nebyla řešitelná vnitřním přesídlením v zemi původu. Obdobným způsobem vyřešila situaci stran výhrůžek gangu i žalobcova rodina. Navíc z výpovědi žalobce plyne, že výhrůžky vůči němu již v současné době ustaly. Proto soud konstatuje, že ve shodě se žalovaným nespátňuje v případě návratu žalobce do vlasti odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

49. V návaznosti na shora uvedené ještě soud dodává, že: *„potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 440/2004).
50. Na tomto místě soud podotýká, že žalobce se vůbec nepokusil obrátit se v zemi svého původu o pomoc na státní orgány, přestože s nimi nikdy žádné problémy neměl. O pomoc na státní orgány se však neobrátila ani jeho rodina, které mělo být rovněž vyhrožováno.
51. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny). Ustanovení § 13 zákona o azylu totiž umožňuje udělení azylu v případě hodném zvláštního zřetele rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, přičemž kdo se rozumí rodinným příslušníkem, definuje odstavec druhý § 13. Žalobce sám neuvedl nikoho, kdo by mohl být za jeho rodinného příslušníka ve smyslu zákona o azylu považován. Lze připomenout, že ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je svobodný a bezdětný.
52. Dle § 14 zákona o azylu platí, že *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu*. Z dikce § 14 zákona o azylu tak vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze ministerstva vnitra, jako správního orgánu, který o žádosti rozhoduje.
53. V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 5 odůvodnil, proč u žalobce neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy jsou logické, vzal v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem, které měl povinnost v této souvislosti zvážit. Jedná se o mladého, práceschopného muže, který i na území ČR dále hraje fotbal. Sám žalobce během pohovoru uvedl, že je zdravý, zmínil pouze předchozí úrazy ramene a kolene, jejichž následky pociťuje při hraní fotbalu. Z ničeho tedy rozhodně nevyplývá, že by byl zvlášť těžce nemocen či těžce zdravotně postižený, aby bylo vůbec možno v jeho případě udělení humanitárního azylu z důvodu zdravotního stavu zvažovat. Ostatně – sám žalobce v žalobě důvody neudělení humanitárního azylu nikterak nezpochybňoval; s tvrzením o důvodnosti jeho udělení přišel až v doplnění žaloby.
54. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 a § 14 zákona o azylu tedy nebyly v řízení zjištěny.

55. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany.
56. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
57. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
58. Podle žalobce došlo k naplnění podmínek § 14a zákona o azylu, neboť za vážnou újmu je dle jeho názoru nutno považovat skutečnost, že v případě návratu do vlasti by byl následně zabit gangem, který přímo jemu a jeho rodině vyhrožoval.
59. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce má možnost se v případě návratu do vlasti přemístit, případně se může obrátit se žádostí o pomoc na policii, byť mu to bylo gangem zakázáno. Žalobcova rodina se přestěhovala, aby se vyhnula dalšímu vyhrožování ze strany gangu, což zajisté může učinit i sám žalobce. Rodiče žalobce již nejsou atakováni výhružkami, po přestěhování ataky věřitelského gangu ustaly (a to i vůči žalobci).
60. K tomu soud opakuje, že samotný důvod odchodu žalobce z vlasti nebyl žalobcem předestřen jasně a spolehlivě, kdy nejprve jednou tvrdil, že utekl kvůli obavám z gangu, kterému dlužil, přičemž následně vyplynulo, že si půjčil, aby mohl vycestovat, jelikož žádal o cestovní vízum (které obdržel), aby mohl v České republice hrát fotbal. Jeho výpověď se tak jeví jako velmi nedůvěryhodná (viz protokol k pohovoru ze dne 18. 7. 2024). Dále ani podrobněji neobjasnil okolnosti týkající se samotné půjčky, např. proč si půjčoval právě od tohoto gangu.
61. V souvislosti s věrohodností žalobcových tvrzení si krajský soud dovolí učinit několik poznámek. Za prvé – co vše a v jaké intenzitě by mu hrozilo po návratu do vlasti, z pohledu soudu zcela zásadním způsobem znevěrohodňuje skutečnost, že žalobce vstoupil na území České republiky v srpnu 2023, o udělení mezinárodní ochrany ale požádal až poté, co následně území České republiky opustil a odjel do SRN. V České republice tak podal žádost o mezinárodní ochranu podal až 16. 7. 2024, za situace, kdy byl do ní dne 15. 7. 2024 na základě dublinského řízení navracen.
62. Krajský soud zdůrazňuje, že požádat o mezinárodní ochranu bylo na místě v zásadě bezprostředně po příjezdu osoby na území České republiky, v okamžiku, kdy k tomu má žadatel příležitost. V tomto směru lze i odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby*

podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004, je uvedeno: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“

63. Ze shora uvedeného je více než zřejmé, že těmto požadavkům žalobce v posuzované věci nedostál. A ve shodě s uvedenými právními závěry Nejvyššího správního soudu považuje krajský soud shora uvedený postup žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu za nepřímý důkaz toho, že důvody pro něž lze udělit doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu, nevnímá a nepociťoval jako natolik tíživé. Pokud by tomu tak bylo, lze s vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že by o mezinárodní ochranu požádal neprodleně poté, co vstoupil na území některého ze států Evropské unie.
64. Za druhé – krajský soud považuje za vhodné přičinit poznámku k možnosti žalobce obrátit se v zemi svého původu o pomoc na státní orgány (včetně orgánů policejních) s ohledem na znění § 14a odst. 1 zákona o azylu.
65. V posuzované věci je nesporným, že žalobce se o jakoukoliv záštitu státních orgánů či policie vůbec nepokusil. Přitom neměl jediný objektivně existující důvod, pro který by se mohl domnívat, že mu policejní nebo jiné státní orgány odmítnou pomoc poskytnout. Do té doby totiž neměl s jejich činností ve vztahu ke své osobě či osobám blízkým jedinou negativní zkušenost.
66. Krajský soud tak po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodů podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací stejně tak jako žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu.
67. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
68. Ke zbývajícím žalobním námitkám:
69. Žalobce nejprve namítal porušení § 3 správního řádu, neboť dle jeho názoru žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí, podklady pro vydání rozhodnutí hodnotil v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Dále dodává, že břemeno tvrzení stíhá žadatele o mezinárodní ochranu, který by měl uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti. Žalobci nic nebránilo, aby sdělil bližší informace k jím ve správním řízení doloženým videonahrávkám. Namísto toho je nechal bez bližšího popisu, není z nich tedy patrné, jak přesně s ním souvisí (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí na st. 6). Nahrávky ukazují mnoho zabitých osob, ale nejsou datovány ani z nich není možné jinak dovodit souvislost se žalobcem. Soud se proto ztotožňuje s jejich hodnocením, jak jej provedl žalovaný (není zřejmá souvislost s případem žalobce).
70. Žalobce v žalobě dále připomněl zásadu zakotvenou v čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Tato zásada brání navrácení

žalobce do vlasti. K tomu soud dodává, že zásada zakotvená v čl. 3 zní: „1. Žádný stát, který je smluvní stranou této Úmluvy, nevypoví, nevrátí či nevydá osobu jinému státu, jsou-li vážné důvody se domnívat, že by jí v něm hrozilo nebezpečí mučení. 2. Pro účely stanovení toho, zda existují takovéto důvody, vezmou příslušné orgány v úvahu veškeré související okolnosti, včetně, v odůvodněných případech, existence trvalého hrubého, zřejmého nebo masového porušování lidských práv v daném státě.“ K porušení uvedené zásady může dojít jen v případě, že by byl cizinec nucen navrátit se do země, kde mu hrozí určité nebezpečí. Takové důsledky však neudělení mezinárodní ochrany v žalobcově případě ze shora uvedených důvodů mít nemůže.

71. K žalobní námitce, v níž žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2024, sp. zn. 19 Az 27/2024, dle kterého v případech, kdy správní orgán bagatelizuje hrozící nebezpečí plynoucí z dluhů vůči zločineckým skupinám, je třeba jeho rozhodnutí přezkoumat, soud sděluje, že z uvedeného rozsudku nevyplývá žalobcem uvedený závěr, naopak Krajský soud v Ostravě neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí.
72. Žalobce v doplnění žaloby odkazoval na články z webu týkající se aktuální bezpečnostní a politické situace v Nigérii, jimž provedl soud důkaz během jednání dne 26. 8. 2025. Rovněž obsah těchto článků nemá přímou souvislost s osobní situací žalobcem a místem, kde v zemi původu před svým odjezdem pobýval. K tomu soud dále sděluje, že dle informací o zemi původu žalobce poskytnutých žalovaným, je situace v Nigérii sice vážná, nicméně z přílohy k informaci MZV ČR č. j. 120773-6/2024-MZV/LPTP vyplývá, že situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu není nijak nestandardní, Nigérie tyto občany nepostihuje a ani jinak neznevýhodňuje. Návrat pro neúspěšného žadatele neznamená nic víc než návrat k běžnému životu v místních podmínkách, na které je zvyklý. Nebezpečí ze strany soukromých osob nebylo možno z informací posoudit, ale jak již bylo uvedeno, tomu se lze vyhnout přemístěním, stejně tak, jako to učinila žalobcova rodina. Obecně lze konstatovat, že špatná bezpečnostní situace nepanuje na celém území Nigérie, ale pouze v určitých oblastech, kde je situace vyhrocená. Těmto oblastem se lze vyhnout.
73. Dále byl během jednání proveden důkaz článkem „Ozbrojenci stříleli v mešitě v Nigérii, na místě jsou mrtví.“ V něm se ale pojednává o severní oblasti Katsina, přičemž žalobce uvedl, že pochází z města Aba, což je mnohem jižněji. Jak již bylo řečeno, ozbrojené konflikty se netýkají celého území Nigérie.
74. K důkazu článkem Ministerstva zahraničních věcí České republiky – Nigérie, Specifika, bezpečnostní situace, doporučení turistům, soud opětovně sděluje, že se jedná o informace týkající se severní části Nigérie, nikoliv celého území.
75. Žalobce závěrem v doplnění žaloby uvedl, že má za to, že pokud by mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, jelikož v případě jeho návratu do vlasti by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jelikož by byl vystaven hrozbě fyzického a psychického násilí vůči jí a jejímu dítěti, či humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, jelikož pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.
76. K tomu soud uvádí, že žalobce pravděpodobně směřuje § 14 a § 14a zákona o azylu. Humanitární azyl je upraven sice v § 14, ale docela určitě v něm není obsažen odst. 2. Jak

je uvedeno výše, na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze ministerstva jako správního orgánu, který o žádosti rozhoduje. U žalobce nejsou dány žádné relevantní důvody pro udělení humanitárního azylu. Dále soud nechápe, proč žalobce v námitce zmiňuje, že by byl v případě návratu do vlasti vystaven „*hrozbě fyzického a psychického násilí vůči jí a jejímu dítěti*“. Žalobce přitom vypověděl dne 18. 7. 2024, že je bezdětný. Tato námitka je opět nedůvodná, postrádá smysl a zvyšuje žalobcovu nedůvěryhodnost.

77. Závěrem nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
78. Krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí navíc doplňuje, že žalobci nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu, ani mu není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobce požádat o jiný typ pobytového oprávnění.
79. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal takové vady správního řízení, které by měly za následek nezákonnost rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), přičemž žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč žalobci nebylo možno udělit žádnou z forem mezinárodní ochrany.

VI. Závěr a náklady řízení

80. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
81. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. srpna 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce